

Arrest

nr. 183 638 van 9 maart 2017
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXe KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 9 augustus 2016 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 20 juli 2016 waarbij zijn verzoek tot gezinshereniging niet in aanmerking kan worden genomen en het afgeleverde attest van immatriculatie wordt ingetrokken.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 19 augustus 2016 met refertenummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 17 oktober 2016, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 10 november 2016.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. WIJNANTS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. AERDEN, die loco advocaat P. JANSSENS verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat L. VAN DE PUTTE, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

“Betreft:
[...]

Mijnheer B.,

Overwegende dat u op 18.03.2013 het voorwerp heeft uitgemaakt van een koninklijke uitzettingsmaatregel dat op 19.03.2013 aan u betekend werd en in werking is getreden na vrijstelling uit de gevangenissen.

Overwegende dat de ministriële [sic] uitzettingsmaatregel, in tegenstelling tot de teruggedrijving en het bevel om het grondgebied te verlaten, die onmiddellijke maatregelen zijn, een veiligheidsmaatregel is die voor de toekomst de binnenkomst, het verblijf en de vestiging verbiedt, tenzij het besluit opgeschort of ingetrokken is of een termijn van tien jaar verstreken is; dat het feit dat men voor een duur van tien jaar van het Belgisch grondgebied verbannen is een obstakel vormt voor een toelating of machtiging tot een verblijf of tot vestiging door het bestuur; dat de wetgever uitdrukkelijk voorzien heeft dat het besluit moest worden opgeschort of ingetrokken opdat de verbodsmaatregel ophoudt van kracht te zijn en dat, zolang deze maatregel niet opgeheven is, het bestuur het verblijf of de vestiging niet kan toekennen (zie Raad van State, arrest nr. 218401 van 9 maart 2012) ;

Overeenkomstig artikel 26 en 46 bis van de wet van 15/12/1980 vormt het feit dat men onderworpen is aan een Ministeriële uitzettingsmaatregel dat noch ingetrokken, noch opgeschort is en dat een verbod om het Rijk gedurende tien jaar binnen te komen omvat bijgevolg a fortiori een obstakel voor het bekomen van een verblijfstitel;

Overwegende dat het annulatieberoep betreffende het besluit werd verworpen en er verder geen aanvraag tot schorsing of opheffing van de uitzettingsmaatregel ingediend werd, overeenkomstig artikel 46bis van de wet van 15/12/1980 ;

Aangezien u nog steeds onderworpen bent aan een ministerieel terugwijzingsbesluit dat op 19.03.2013 aan u betekend werd kan uw verzoek tot gezinshereniging van 28.04.2016 niet in aanmerking worden genomen. Het attest van immatriculatie wordt ingetrokken, aangezien de afgifte ervan illegaal is en als onbestaande moet worden beschouwd. De inschrijving wordt met terugwerkende kracht ongedaan gemaakt.”

2. Over de ontvankelijkheid

2.1. De verwerende partij werpt in haar nota de volgende exceptie van onontvankelijkheid op:

“Verwerende partij heeft de eer de exceptie van onontvankelijkheid van de huidige vordering op te werpen die gericht is tegen de beslissing waarbij werd meegedeeld dat aangezien verzoeker geen enkele vraag tot opheffing of opschorting van het ministerieel besluit heeft gevraagd, de onwettige afgifte van de bijlage 19ter en van het immatriculatieattest als onbestaande dient te worden beschouwd, dit op grond van het feit dat het aan verzoeker verboden is om zich op het grondgebied van het Rijk te bevinden.

Zoals uit het administratief dossier blijkt, maakt verzoeker het voorwerp uit van een ministerieel besluit tot terugwijzing met een inreisverbod van 10 jaar, beslissing die op 19 maart 2013 werd genomen en diezelfde dag werd ter kennis gebracht. Verzoeker werd diezelfde dag bevolen om het grondgebied onmiddellijk te verlaten.

Uit het administratief dossier blijkt dit ministerieel besluit niet werd opgeheven, noch geschorst waardoor het inreisverbod van 10 jaar thans definitief in het rechtsverkeer aanwezig is.

Artikel 1 van het ministerieel besluit luidt als volgt:

“Hij wordt gelast het grondgebied van het Rijk te verlaten, met verbod er gedurende tien jaar terug te keren, op straffe van het bepaalde bij artikel 76 van de wet van 15 decemisterieel besluter 1980, behoudens bijzondere machtiging van de Staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid.”

Uit het administratief dossier blijkt tevens dat verzoekers tegen dit ministerieel besluit tot terugwijzing een beroep tot nietigverklaring heeft ingesteld, dat bij arrest nummer 114.706 van 29 november 2013 door de Raad werd verworpen, zodat het ministerieel besluit en bijgevolg het inreisverbod van 10 jaar thans definitief is.

Daarom is het hem minstens tot 19 maart 2023 verboden om zich op het Schengengrondgebied te bevinden, ten gevolge van artikel 7, eerste lid, 12°, 26 en 74/12, derde lid en de §§2 en 4 van de Vreemdelingenwet.

Zie het arrest van de Raad van State nr. 218.401 van 9 maart 2012, waarin onder meer het volgende werd geoordeeld en de vrije vertaling in het Nederlands als volgt luidt:

« dat artikel 46bis van diezelfde wet (...) de procedure aangaande de opheffing bepaalt (...):

«§ 1

De burger van de Unie of zijn familielid, zoals bepaald in artikel 40bis, § 2, kan, ten vroegste na een verloop van twee jaar volgend op het Koninklijk Besluit tot uitwijzing of het Ministerieel besluit tot

terugwijzing, een aanvraag indienen tot opheffing van het desbetreffende besluit, waarbij een wijziging van de omstandigheden kan worden ingeroepen.

§ 2. (...) de desbetreffende vreemdelingen hebben geen enkel recht op toegang tot het grondgebied tijdens de behandeling van dergelijke aanvraag.

Uit de bepalingen volgt dat (...) veiligheidsmaatregelen zijn die de vreemdeling verbieden om in de toekomst het grondgebied binnen te komen tenzij dat het besluit wordt opgeheven.

(...) in tegenstelling tot wat de administratieve rechter meent, vormt dit een obstakel ten opzichte van een toelating tot verblijf; de wetgever heeft expliciet voorzien dat het besluit dient te worden opgeheven vooraleer het inreisverbod zijn effecten zou verliezen. (...)

Overwegende dat het eerste middel, in het eerste onderdeel, gegrond is en volstaat om het bestreden arrest te verbreken.(...)"

Het beroep tot nietigverklaring is derhalve onontvankelijk. Verwerende partij verwijst dienaangaande naar een arrest van Uw Raad met nr. 166.186 d.d. 21.04.2016, waarin als volgt werd geoordeeld:

"[...]"

Het beroep is derhalve onontvankelijk."

2.2. Ter zitting verwijst de raadsman van de verzoekende partij, die in kennis werd gesteld van de nota en de daarin opgeworpen exceptie, naar het verzoekschrift.

2.3. Artikel 39/56 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) bepaalt dat de in artikel 39/2 van die wet bedoelde beroepen voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen kunnen worden gebracht "door de vreemdeling die doet blijken van een belang of een benadeling". In de memorie van toelichting bij het ontwerp dat tot die bepaling heeft geleid wordt gewezen op de analogie met artikel 19, eerste lid van de gecoördineerde wetten op de Raad van State en wordt uitdrukkelijk gesteld dat voor de interpretatie van het begrip "belang" derhalve kan worden verwezen naar de invulling die de Raad van State aan dit begrip heeft gegeven. (Parl. St., Kamer, 2005-06, DOC 51 2479/001, 118)

Een verzoeker beschikt over dit rechtens vereiste belang bij zijn beroep tot nietigverklaring indien twee voorwaarden vervuld zijn: hij dient door de bestreden administratieve rechtshandeling een persoonlijk, rechtstreeks, zeker, actueel en wettig nadeel te lijden en de eventueel tussen te komen nietigverklaring van die rechtshandeling moet hem een direct en persoonlijk voordeel verschaffen, hoe miniem ook. Het belang waarvan een verzoeker blijkt moet geven, dient te bestaan op het ogenblik van het indienen van het annulatieberoep en hij moet dat belang behouden tot aan de uitspraak. De aard van het belang kan weliswaar evolueren, maar verzoeker moet minstens aannemelijk maken dat de vernietiging hem een concreet voordeel oplevert. (RvS 5 juli 2016, nr. 235.343).

De vraag naar het belang komt in casu neer op een vraag naar het wettig belang dat de verzoeker kan doen gelden bij zijn beroep nu hij onder de toepassing valt van een ministerieel besluit tot terugwijzing dat niet is opgeschort of ingetrokken en waarvan de geldingstermijn niet is verstreken. Het vereiste dat het belang wettig moet zijn betekent dat de betrokkene op het ogenblik dat hij zijn beroep tot indient een voordeel nastreeft dat hij, gelet op de toepasselijke rechtsregels, wettig kan verkrijgen (cf. RvS 8 april 2011, nr. 212.579)

De Raad merkt op dat het aan de verzoeker afgeleverde ministerieel besluit tot terugwijzing een bij de vreemdelingenwet voorziene verbodsmaatregel van openbare orde is, die inhoudt dat de verzoeker voor de erin bepaalde termijn van tien jaar het verblijf en de toegang tot het grondgebied van België worden verboden. (zie RvS 27 februari 2013, nr. 222.654; RvS 4 december 2012, nr. 221.633). Een ministerieel besluit tot terugwijzing is een veiligheidsmaatregel die voor de toekomst de binnenkomst, het verblijf en de vestiging verbiedt. (RvS 9 maart 2012, nr. 218.401)

Artikel 26 van de Vreemdelingenwet bepaalt uitdrukkelijk dat de verbodsmaatregel gedurende 10 jaar geldt, dit wil zeggen vanaf de datum van het besluit, tenzij dat besluit wordt opgeschort of ingetrokken en dit los van de uitvoering van de verbodsmaatregel (cf. RvS 27 februari 2013, nr. 222.654).

Verzoeker betwist niet dat hij het voorwerp uitmaakt van een ministerieel besluit van terugwijzing van 18 maart 2013 waarnaar de bestreden beslissing verwijst en al evenmin dat dat ministerieel besluit definitief is.

In het enig artikel van het voormeld ministerieel besluit wordt gesteld:

“B.A. [...] wordt teruggewezen.

Hij wordt gelast het grondgebied van het Rijk te verlaten, met verbod er gedurende tien jaar terug te keren op straffe van het bepaalde bij artikel 76 van de wet van 15 december 1980, behoudens bijzondere machtiging van de Staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid.”

Uit het voorgaande volgt dus dat het ministerieel besluit geldt vanaf de datum van het besluit en dat vanaf die datum de adressaat - voor de in het ministerieel besluit vermelde termijn van tien jaar - niet enkel de toegang tot het grondgebied, maar ook het verblijf op het grondgebied van het Rijk werd verboden.

Op het ogenblik dat verzoeker de onderhavige vordering indiende viel hij dus onder de gelding van een definitief geldend ministerieel besluit tot terugwijzing. Uit niets blijkt dat verzoeker de voormelde bijzondere machtiging zou gekregen hebben of een aanvraag tot intrekking of opheffing van het besluit tot terugwijzing heeft ingediend, laat staan dat een beslissing over dergelijke aanvraag zou zijn genomen.

Met de huidige vordering tot schorsing beoogt verzoeker in wezen een (verder) verblijf in België. Een dergelijk (verder) verblijf is echter in strijd met het binnenkomst- en verblijfsverbod opgelegd middels het definitief geworden en niet geschorste of ingetrokken ministerieel besluit. Verzoekers belang kan derhalve niet als een wettig belang worden beschouwd (cf. RvS 27 juni 2000, nr. 88.295; RvS 9 januari 2003, nr. 114.309; RvS van 10 mei 2004, nr. 131.178).

De Raad wijst ook op het gestelde in artikel 46bis van de Vreemdelingenwet, dat via artikel 40 ter van de Vreemdelingenwet tevens van toepassing is op familieleden van Belgen. Deze bepaling luidt als volgt:

“§ 1. De burger van de Unie of zijn familieleden, bedoeld in artikel 40bis, § 2, kunnen ten vroegste na een periode van twee jaar nadat het koninklijk besluit tot uitzetting of het ministerieel besluit tot terugwijzing werd uitgevoerd, onder aanvoering van argumenten om te bewijzen dat er een wijziging in materiele zin is opgetreden in de omstandigheden die het besluit destijds rechtvaardigden, bij de gemachtigde van de minister een aanvraag indienen tot schorsing of opheffing van het betrokken besluit.

§ 2. Een besluit betreffende de bovenvermelde aanvraag wordt ten laatste binnen de zes maanden te rekenen vanaf de indiening van de aanvraag getroffen. De betrokken vreemdelingen hebben gedurende de behandeling van deze aanvraag geen recht van toegang of verblijf in het Rijk.”

Hieruit blijkt dat zelfs familieleden van burgers van de Unie en desgevallend familieleden van Belgen ook eerst de schorsing of opheffing dienen te bekomen van het ministerieel besluit tot terugwijzing voordat zij hun verblijfsrechten kunnen laten gelden als familielid van een burger van de Unie c.q. van een Belg en dat ze gedurende de behandeling van deze aanvraag geen recht of toegang hebben tot verblijf in het Rijk.

De wetgever heeft in de artikelen 26 en 46bis van de vreemdelingenwet uitdrukkelijk voorzien dat het ministerieel terugwijzingsbesluit moet worden opgeheven of opgeschort opdat de gevolgen van de verbodsmaatregel worden stopgezet. Een vraag tot opschorting of opheffing van het ministerieel terugwijzingsbesluit kan niet impliciet zijn maar moet uitdrukkelijk zijn, zoals in artikel 46bis van de vreemdelingenwet wordt gesteld. Daarenboven blijkt uit artikel 46bis van de vreemdelingenwet zeer duidelijk dat vreemdelingen gedurende de aanvraag tot opheffing of schorsing geen recht van toegang of verblijf in het Rijk hebben. Zolang het ministerieel besluit niet is opgeheven of opgeschort, kan het bestuur dus geen verblijf of vestiging toekennen. (RvS 9 maart 2012, nr. 218.401).

Dit is overigens niet in strijd met artikel 43 van de vreemdelingenwet dat, juncto artikel 40ter van de vreemdelingenwet, bepaalt dat het verblijf aan familieleden van Belgen slechts mag worden geweigerd om redenen van openbare orde en binnen bepaalde perken daar het ministerieel besluit tot terugwijzing zelf een in de Vreemdelingenwet voorziene maatregel van openbare orde is die er dan ook niet mee in strijd is. (RvS 27 februari 2013, nr. 222.654; RvS 4 december 2012, nr. 221.633). In de rechtspraak van de Raad van State wordt bevestigd dat een ministerieel terugwijzingsbesluit het indienen van een

aanvraag om gezinshereniging in de weg staat (RvS 4 december 2012, nr. 221.633; RvS 27 februari 2013, nr. 222.654; RvS 22 januari 2015, nr. 229.960).

Verzoeker voert een schending aan van artikel 8 EVRM, onder de volgende bewoordingen:

“Verzoeker vraagt de vestiging in België aan o.b.v. twee kinderen van Belgische nationaliteit, die in België geboren zijn.

Het is genoegzaam bekend dat de persoon die zich wil herenigen met het Belgisch minderjarig kind, het kind moet begeleiden of zich bij hem voegen. Dat betekent dat men feitelijk een gezinscel moeten vormen. Samenwonen is strikt genomen geen vereiste om een gezinscel te vormen, doch in dit geval heeft verzoeker altijd al samengewoond met zijn kinderen.

Het bewijs van affectieve en/of financiële banden volstaat dan ook. Verzoeker heeft deze banden op afdoende wijze aangetoond.

Het is daarenboven van belang om op te merken dat de kinderen van verzoeker ook ten laste zijn van verzoeker.

Verzoeker heeft o.b.v. art.8 EVRM het recht om samen te leven met zijn vrouw (verzoeker is immers in juli 2012 getrouwd) en kinderen. Het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens gaat uiteraard boven een ministerieel besluit. Wanneer men de enerzijds het recht o.b.v. artikel 8 EVRM van verzoeker (én zijn gezin!) afweegt tegenover het ministerieel terugwijzingsbesluit, dan komt men ontegensprekelijk tot de conclusie dat artikel 8 EVRM in de eerste plaats gerespecteerd dient te worden.

De bestreden beslissing wordt tevens gemotiveerd door het feit dat er een verbod van 10 jaar is om het rijk te betreden, hetgeen de facto een inreisverbod inhoudt. Evenwel wordt een inreisverbod uiteraard opgeheven door een vraag tot vestiging op basis van eigen kinderen. In casu zou er dus ontegensprekelijk een positieve beslissing dienen te worden genomen, gelet op het feit dat verzoeker zijn aanvraag indient om zich te vestigen bij zijn kinderen.”

Vooreerst merkt de Raad op dat de aangevoerde schending van artikel 8 van het EVRM niet dient te worden onderzocht wanneer het vaststaat dat het beroep onontvankelijk is (cf. RVS 4 januari 2016 , nr. 11.700 (c)). Voorts moet erop worden gewezen dat de huidige beslissing geen verwijderingsmaatregel in zich draagt.

Het argument van verzoeker dat een inreisverbod “uiteraard” wordt opgeheven door een vraag tot vestiging op basis van eigen kinderen gaat, om hetgeen hiervoor reeds werd gesteld, niet op.

Daarnaast herinnert de Raad eraan dat artikel 8 van het EVRM erop gericht is om het individu te beschermen tegen een willekeurige overheidsinmenging in het gezinsleven. Het door artikel 8 van het EVRM gewaarborgde recht op respect voor het gezins- en privéleven is evenwel niet absoluut. Inzake immigratie heeft het EHRM bij diverse gelegenheden aan herinnerd dat het EVRM als dusdanig geen enkel recht voor een vreemdeling waarborgt om het grondgebied van een staat waarvan hij geen onderdaan is, binnen te komen of er te verblijven (EHRM 15 juli 2003, Mokrani/Frankrijk, § 23; EHRM 26 maart 1992, Beldjoudi/Frankrijk, § 74; EHRM 18 februari 1991, Moustaquim/België, § 43). Artikel 8 van het EVRM kan evenmin zo worden geïnterpreteerd dat het voor een Staat de algemene verplichting inhoudt om de door vreemdelingen gemaakte keuze van de staat van gemeenschappelijk verblijf te respecteren en om de gezinshereniging op zijn grondgebied toe te staan (EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 39). Met toepassing van een vaststaand beginsel van internationaal recht is het immers de taak van de Staat om de openbare orde te waarborgen en in het bijzonder in de uitoefening van zijn recht om de binnenkomst en het verblijf van niet-onderdanen te controleren (EHRM 12 oktober 2006, Mubilanzila Mayeka en Kaniki Mitunga/België, § 81; EHRM 18 februari 1991, Moustaquim/België, § 43; EHRM 28 mei 1985, Abdulaziz, Cabales en Balkandali/Verenigd Koninkrijk, § 67).

In het geval van een vreemdeling die niet eerder tot verblijf werd toegelaten, oordeelt het EHRM dat er geen inmenging is en geen toetsing dient te geschieden aan de hand van het tweede lid van artikel 8 van het EVRM. In dit geval moet volgens het EHRM worden onderzocht of er een positieve verplichting is voor de Staat om de betrokken vreemdeling op zijn grondgebied te laten komen of blijven zodat hij zijn recht op eerbiediging van het privé- en/of familie- en gezinsleven aldaar kan handhaven en ontwikkelen (EHRM 28 november 1996, Ahmut/Nederland, § 63; EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 38; EHRM 3 oktober 2014, Jeunesse/Nederland (GK), § 105). Dit geschiedt aan de hand van de ‘fair balance’-toets waarbij wordt nagegaan of de Staat een redelijke afweging heeft gemaakt tussen de concurrerende belangen van het individu, enerzijds, en de samenleving, anderzijds. Staten beschikken bij deze belangenafweging over een zekere beoordelingsmarge.

De omvang van de positieve verplichting is afhankelijk van de specifieke omstandigheden van de betrokken individuen en het algemeen belang (EHRM 17 oktober 1986, Rees/The United Kingdom, § 37; EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 39; EHRM 3 oktober 2014, Jeunesse/Nederland (GK), § 106-107). In het kader van een redelijke afweging worden een aantal elementen in rekening genomen, met name de mate waarin het gezins- en privéleven daadwerkelijk wordt verbroken, de omvang van de banden in de Verdragsluitende Staat, alsook de aanwezigheid van onoverkomelijke hinderpalen die verhinderen dat het gezins- en privéleven elders normaal en effectief wordt uitgebouwd of verdergezet. Deze elementen worden afgewogen tegen de aanwezige elementen van immigratiecontrole of overwegingen inzake openbare orde.

Een ander belangrijke overweging is of het gezinsleven zich heeft ontwikkeld in een periode waarin de betrokken personen zich ervan bewust dienden te zijn dat de verblijfsstatus van een van hen er toe leidt dat het voortbestaan van het gezins- en privéleven in het gastland vanaf het begin precair zou zijn. Waar dit het geval is, zal er enkel in zeer uitzonderlijke omstandigheden sprake zijn van een schending van artikel 8 EVRM (EHRM 3 oktober 2014, Jeunesse/Nederland (GK), § 108; zie ook EHRM 17 april 2014, Paposhvili/België, § 142).

De Raad stelt vast dat de schade aan verzoekers gezinsleven volledig is te wijten aan zijn eigen houding. Verzoeker werd nooit eerder tot verblijf in het Rijk gemachtigd. In tegendeel: nadat hij was veroordeeld en in het bezit was gesteld van een ministerieel besluit tot terugwijzing op 19 maart 2013 met een tienjarig binnenkomstverbod, werd hij na zijn vrijlating ook in het bezit gesteld van een bevel om het grondgebied te verlaten ten laatste op 17 mei 2013. Het beroep dat hij had ingediend tegen het ministerieel besluit tot terugwijzing werd door de Raad verworpen omdat verzoeker niet ter terechtzitting aanwezig was, en evenmin vertegenwoordigd. Tegen het bevel om het grondgebied te verlaten diende hij geen beroep in. Verzoeker heeft vervolgens zowel het terugwijzingsbesluit als het bevel om het grondgebied te verlaten volledig naast zich neergelegd. Verzoeker maakt op geen enkele wijze aannemelijk dat hij in de onmogelijkheid was gevoel te geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten en terug te keren naar Marokko. De aangevoerde schade aan het gezinsleven blijkt volledig en alleen het gevolg te zijn van zijn doelbewuste weigering om het geldende terugwijzingsbesluit na te leven. Hij heeft zijn gezinsleven in België verder ontwikkeld, duidelijk wetend dat zijn verblijfstoestand bijzonder precair was. Immers, op 21 maart 2014 werd een kind geboren, dat door verzoeker wordt erkend met toestemming van de moeder. Daarop heeft hij, op 15 april 2014, een aanvraag ingediend van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, in functie van dat kind. Hij werd dienvolgens in het bezit gesteld van een bijlage 20, i.e. een beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten, van 10 oktober 2014, waarin het bestuur een afweging had gemaakt in het licht van artikel 8 EVRM. Het beroep tegen deze beslissing werd door de Raad verworpen omdat geen van de partijen had gevraagd om te worden gehoord. Het valt niet in te zien, en verzoeker toont ook niet aan, waarom verzoeker, gezien de belangen die volgens hem toen ook reeds op het spel stonden, heeft geoordeeld niet te moeten worden gehoord.

Verzoeker maakt verder niet aannemelijk in welke mate de situatie thans anders is dan deze die destijds voorlag. Zijn proceshouding in het kader van de twee beroepen die hij bij de Raad had ingediend is stuitend in het licht van de belangen die nu op het spel zouden staan. Het gegeven dat inmiddels, op 15 februari 2016, nog een kind is geboren, brengt in beginsel niet met zich mee dat de destijds gemaakte belangenafweging anders zou moeten zijn. Verzoeker toont in ieder geval met geen enkel element aan dat daar anders over zou moeten worden gedacht. Ook nu brengt hij geen onoverkomelijke hinderpalen aanbrengt die de voorzetting van zijn gezinsleven elders zouden belemmeren. In tegendeel, hij zwijgt in alle talen over de concrete situatie van zijn gezinsleden, terwijl gelet op de zeer jonge leeftijd van de kinderen en de origine van verzoekers partner, het verre van voor de hand ligt dat deze situatie op zich een schending van artikel 8 van het EVRM met zich zou brengen.

Gelet op het feit dat de door verzoeker erkend kinderen werden geboren, en het gezinsleven dus verder werd ontwikkeld in een periode dat hij en zijn partner wisten dat, gezien het geldende terugwijzingsbesluit en de daaropvolgende bevelen om het grondgebied te verlaten, het duidelijk was dat het voortzetten van het gezinsleven op het grondgebied van de Verdragsluitende Staat een precair karakter zou kennen, en gelet op wat hierboven werd vastgesteld, kan verzoekers situatie niet worden beschouwd als uitzonderlijk in de zin van de hoger aangehaalde rechtspraak van het EHRM. (EHRM 3 oktober 2014, Jeunesse/Nederland (GK), § 107; zie ook EHRM 17 april 2014, Paposhvili/België, § 142). Verzoeker maakt niet aannemelijk dat er sprake is van dwingende elementen die zouden kunnen doen besluiten tot het bestaan van uitzonderlijke omstandigheden in de zin van de hoger aangehaalde

rechtspraak. Verzoeker maakt aldus niet aannemelijk dat hij een schending van artikel 8 van het EVRM voorligt, en al evenmin dat de verwerende partij daarover andermaal zou hebben moeten motiveren.

Tenslotte wordt benadrukt dat verzoeker bij terugkeer naar zijn land van herkomst een aanvraag tot opheffing of opschorting van het ministerieel terugwijzingsbesluit kan indienen onder aanvoering van argumenten om te bewijzen dat er een wijziging in materiële zin is opgetreden in de omstandigheden die het besluit destijds rechtvaardigden. Vervolgens kan hij een aanvraag tot gezinshereniging indienen. Verzoeker dient zijn argumenten ter ondersteuning van zijn grief inzake artikel 8 EVRM in dat kader kenbaar. Hij heeft dus in het land van herkomst alsnog de mogelijkheid om op regelmatige wijze deze elementen te laten gelden zoals voorzien in artikel 46bis van de Vreemdelingenwet. Staten hebben het recht om te eisen dat vreemdelingen die op hun grondgebied wensen te verblijven hun aanvraag indienen in het buitenland. Zij zijn dan ook niet verplicht om vreemdelingen toe te staan op hun grondgebied te verblijven in afwachting van de uitkomst van hun migratieprocedure (EHRM 3 oktober 2014, Jeunesse/Nederland (GK), § 101).

Gelet op wat voorafgaat, moet worden besloten dat verzoeker niet beschikt over een wettig belang bij zijn beroep. Het beroep is derhalve onontvankelijk.

3. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1.

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Artikel 2.

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negen maart tweeduizend zeventien door:

mevr. A. WIJNANTS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

A. WIJNANTS